

FOLK OG LAND

NR. 2 — 18. ÅRGANG

LØRDAG 25. JANUAR 1969

LØSSALG KR. 1,50

OMSKRIVNINGEN AV MODERNE HISTORIE

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins, London.

II.

Tiden arbeider stadig på Mosleys side, som han understreker i intervjuer. Dette er, rent summarisk, noen av måtene det skjer på.

1. Sosialt. Få menn har hatt bedre forbindelser i moderne tid. Et tverrsnitt av store britiske navn beundret og støttet ham etter at han hadde forlatt Labour Party i 1930, da Stalin, Hitler og Mussolini var på vei oppover. På venstre fløy: A. J. Cook (lederen for de revolusjonære minearbeidere), Aneurin Bevan og John Strachey (to av de mest begavede Labour ekstremister), Richard Crossmann (foran), som sier: «Mosley ble vraket ene og alene fordi han hadde rett», og den sosialistiske hi-

«Lord Halifax (utenriksminister) fortalte meg at han likte alle nazilederne — —».

storiker, professor A. J. P. Taylor, som har skrevet «Mosleys forslag var mere skapende enn Lloyd Georges

(første verdenskrigs Churchill) og bød på en plan for mesteparten av de konstruktive fremskritt i økonomisk politikk opp til denne dag.»

På høyre fløy: Churchill og Chamberlain, Walter Eliot, Oliver Stanley, Robert Noothby (foran) og Harold Macmillan, presselordene Rothermere (Daily Mail) og Beaverbrook (Daily Express), sosialøkonomene Maynard Keynes, skribentene Yeats, Wyndham Lewis, T. S. Eliot og D. H. Lawrence. Videre var Mosley svigersønn av denne «most superior person» Lord Curzon (utenriksminister og vicekonge i India) og han giftet seg, annen gang, inn i den store og strålende Mitford-familie (se foran).

Slike britiske forbindelser kan ikke skyves til side og de er nyttige selv i det svekkede britiske «Establishment» av idag.

2. Politisk. «Westministerdemokratiet» oppfattes universelt som værende under granskning i hjemlandet og har sjelden vist seg å være noen vellykket eksportartikkel. Dette debateres i hele pressen, i TV og ved universitetene. De beste hjerner i landet er enige om at det er noe radikalt galt med systemet på alle trinn, fra monarkiets konstitusjonelle posisjon, gjennom parlamentet, statstjenesten, de lokale styrever og lovverket. Alle tenkende briter skjelder for fremtiden. På venstre fløy: Emmanuel Shinwell (labours grand old man), Lord Robens (National Coal Board). På høyre fløy: skyggekabinettsministrene Heath, Maudling og Hogg. I pressen: Cecil King (Daily Mirror-gruppen) og Colin Coote (Daily Telegraph-gruppen). I big business: Sir Paul Chambers (Imperial Chemicals) og Lord Beeching (British Railways). Intellektuelle: professor Max Beloff of Oxford og mange andre. Studenter: minoritetsprotestbevegelsen ønsker å knuse det hele: «System and consensus».

Så Mosleys ideer om en korporativ stat fra tredve-

«Rett blir vrangt»

av fhv. rektor Chr. Waage.

«Det synes naturlig at man i en alvorstid oppholder seg i det folk og land som man er satt til å bestyre og dra omsorg for — —».

I en redaksjonell artikkel i Morgenposten av 14. november under ovenstående overskrift går redaktør Gunnar Kristiansen irecte med det ulykkelige tsjekkoslaviske folks kommunistiske ledere for samarbeide med deres sovjetiske partiledere. Redaktør Kristiansen skriver blant annet:

« — — Den samme problemstilling var også

aktuell i Norge og i flere andre europeiske land under den tyske okkupasjon i den siste verdenskrig. Her valgte alle ansvarlige politikere å holde seg unna ethvert samarbeide med okkupasjonsmakten».

Det kan ikke sees at det for Norges vedkommende er

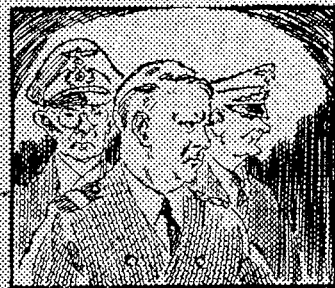
(Forts. side 2)

NORGES HISTORIE

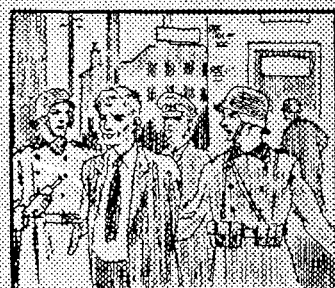
TEKST OG TEGNING: BØRGE PRAMVIG

1. Den tidligere major Vidkun Quisling overtok makten i Norge som Hitlers lærling, men drake og overalt merket han folkets motstand og det ble spredt hem for ham og hans hærstyrke i landet. Tyskerne ble irritert over motstanden. Følgende og terror ble satt inn av rikskommanden Terboven, og de lovlige politiske partier ble oppløst.

2. Quislings parti N. S. søkte på alle måter å få sine folk inn på de viktigste plassene i samfunnet, men partiet var og ble en samling foredlere, så det ble klart for alle at det var overflødig. Men tyskerne støttet Quisling med betydelige midler og etterhvert ble de lovlige myndigheter satt ut av funksjon. Arbeidene ble gjennomført med kiske og skoleveien og konsentrasjonsleiren Grini ble snart fullt av fengslede nordmenn. I 1941 ble det et streik på grunn av bl. a. mindre rasjoner, men tyskerne erklærte umulighetsland og benyttet norske arbeidsledere og mange arbeidere ble arrestert.

3. Unge norske menn søkte i stort antall inn i skogene og fjellene og dannet hemmelige væpnede grupper som senere ble organisert i en militær organisasjon «Milorg». Denne organisasjonen sto i forbindelse med England hvor fra det ble sendt våpen og konstruksjoner. Mange andre nordmenn måtte flykte til England eller Sverige der de ble møttet med stor hjelpsomhet. Den berømte Shetlandsdriftningen var en fiskebåter mellom Norge og England og tok med seg landsmenn som var etterlyst av tyskerne. På denne måten ble hundreder av menn reddet.

4. På hjemmefronten vokste sabotasjen, og der det var mulig ble tyske anlegg og virksomheter sprengt, og da tyskerne trakk seg tilbake fra Russland, ble jernbanestasjonene ustanselig sprengt. En av de mest berømte sabotasjeaktsjoner ble utført mot tungtrensingsanlegget på Rjukan. Disse aksjonene skapte en løftende bølge i det norske folk, men førte for alvor til at man var stilt i stand til å møte tyske tropper, og over hele verden ble gitt et inntrykk av at Norge og Sverige ble den norske innsatsen fulgt med beundring.

Slik «historie» serverer man fremdeles i Norge. En kan nok trenge omskrivning.

(Forts. side 6)

Det er ikke bare FOLK OG LAND som gjør oppmerksom på hvorledes Sovjet nå — takket være NATO-diplomatiet — har fått anledning til å omklamre hele Europa med en kjempemessig knipetang fra Ishavet i nord til Middelhavet i syd. Denne tegningen fant vi i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG.

«Rett blir vrangt» - -

(Forts. fra side 1)

en slik parallellitet. I det tsjekkosllovakiske tilfelle foreligger formentlig noe som kan sammenlignes med forholdet mellom et storkonsern og en filial. Altså et kontraktsforhold som ikke filialen uten videre kan sette seg ut over uten å risikere alvorlig reaksjon fra hovedselskapet. Det antas å være unødvendig å begrunne denne ABC ytterligere.

Det samarbeid som foregikk under den tyske — etter hva man vet, provoserte — besettelse av Norge var nok av en annen natur. Dette samarbeid, som ble grunnlagt av et oppnevnt administrasjonsråd, bestående av ansvarlige nordmenn, ble i det vesentlige ikke anfektet.

Når man skal fungere som «ansvarlig politiker» skulle det synes naturlig at man i en alvorstid oppholder seg i det folk og land som man er satt til å bestyre og dra omsorg for. Det må her ikke glemmes at da regjeringen i statsråd i Tromsø 3. juni besluttet å dra av lande — foreslo vår nåværende Kong Olav V å bli igjen for etter evne å bistå folket i okkupasjonens trengsler. (Se Innst. UK bilag BB II, s. 307—8).

Samarbeidet med okkupanten var også her i Norge — som man vet — av et stort omfang og uansett ansvarlig politisk oppfatning. Det tør antas at de aller fleste som fant seg nødsaget til samarbeid ut fra ansvarlige hverv eller stillinger var ansvarsbevisste kvinner og menn, som var klar over at ellers ville det militært vergeløse norske folk forkommes. Og dette ville de dog ikke medvirke til.

For ikke å komme ut på viddene skal i vrømmelen dokumenteres noen ganske få eksempler på ansvarlig samarbeid med okkupasjonsmakten.

Det fremgår av Innstilling fra Undersøkelseskommissjonen av 1945, side 251-2, at 18. juni 1940 trådte medlemmene av Stortingets Presidensskap og andre politikere sammen til møte. Tilstede var også visstnok alle Administrasjonsrådets medlemmer og dessuten, etter spesiell innkalling, høyesterettsjustitiarius Paal Berg, advokat Kaare Schøning og direktør Fridtjof Heyerdahl. Hovedspørsmålet var om en skulle rette en henvendelse til Kongen om frivillig abdikasjon. «De fleste» uttalte seg for henvendelsen. Av disse blir følgende navngitt på side 251: Bache-Wiig, Christensen, Five, Getz, Heyerdahl, Lykke, Madsen, Mos-

eid, Magnus Nilssen, Valen, Volan, Øisang. Det ble også lagt frem en skrivelse til Hitler, utarbeidet av et utvalg bestående av Evenrud, Harbek, Holten og Øisang på grunnlag av et utkast fra advokat (J. B.) Hjort.

Skrivelsen ble godtatt av møtet, undertegnet av Presidensskapets fem medlemmer og overlevert Dr. Dellbrügge. Der heter det blant annet:

«Stortingets Presidensskap (har) i dag for Reichskommissar Terboven fremsatt et forslag til midlertidig ordning av styret i Norge. Vi foreslår at det istedenfor Kongen og Regjeringen Nygaardsvold opprettes et norsk Riksråd. Forslaget er fremsatt i tillit til at ordningen av det tyske okkupasjonsstyret i Norge vil undergå en tilsvarende forandring. Det norske folk er beredt til å slutte fred med Tyskland — hvis Det Tyske Rikes Fører mener at tiden dertil er kommet. Skjønt kampen i Norge naturligvis har voldt sår for folk og land, så er krigen dog fra begge sider blitt ført på en slik måte at disse sår kan læges». Tilslutt anmodes det om at adgangen til i sin tid å tilby arveprins Harald den norske krone ikke må være stengt. «Vi har den sikre overbevisning at tysk høysinn i denne sak vil bidra avgjørende til å fremme den vennskapelige utvikling mellom Norge og Tyskland, som også er vårt mål».

Etter nye krav fra tysk side fikk det norske forslag til ordning følgende innledning:

«Da Kongen og han Regjering befinner seg utenfor Norges grenser og derfor er forhindret fra å utføre de funksjoner som etter forfatningen er pålagt dem, ser Stortingets Presidensskap det som sin plikt mot landet og folket å oppnevne et Riksråd. Stortinget innkalles derfor for å gi sitt samtykke til og for å treffe nærmere vedtak om Riksrådets fullmakt når det gjelder landets forvaltning».

Videre ble det samarbeidet med okkupanten i Tysk Handelskammer i Norge, med ca. 850 personlig innmeldte medlemmer fra kjernen i norsk næringsliv og industri.

Tiltross for at Administrasjonsrådet og Nevnden for Industri og Omsetning ved en rekke tiltak tydelig hadde anvist samarbeidslinjen som den man mente var riktig dengang, følte åpenbart Nor-

Biskop Schjelderup 75 år

Biskop Kristian Schjelderup har fylt 75 år nylig og også vi vil gjerne være med og sende denne Guds mann vår ærbødige hilsen med takk for det kristelige og menneskelige syn han uforferdet ga uttrykk for også når det gjaldt det såkalte «retts»oppgjøret. Det kostet ikke så lite dengang å gå mot en oppagitert folkestemning og biskopen har selv fortalt at når han viste seg i Kirkedepartementet så gikk det som et stille sus fra kontor til kontor: Det er nazibispen! Vi tror ikke dette tøvet gikk særlig inn på den elskelige biskop, men om det så gjorde kan han til gjengjeld trøste seg med at hans person og innsats har medvirket til at mange «nazister» trass i andre bitre erfaringer likevel har bevart troen på det som i NS-programmet het «kristendommens grunnverdier».

O. M.

ges Industriforbund behov for juridisk rettleiding hos regjeringsadvokat Kristen Johanssen. Ordlyden i fhv. regjeringsadvokat Kristen Johanssens redegjørelse av 14. juni 1940 til Norges Industriforbund er blant annet følgende. (Se «Erstatningsdirektoratet. Undersøkelser vedrørende norske myndigheters stilling til tyske arbeidsoppdrag den første tid etter 8. april», Oslo 1946, side 40):

«De har ønsket en tilleggsuttalelse av meg på grunnlag av det faktum at den norske hærledelse har oppgitt kampen. Resultatet herav og av det engelsk-franske tilbaketog fra Narvik-området, er at den tyske hærmakt ubestridelig er å oppfatte som okkupant av hele Norge. Videre følger av Haagerkonvensjonens art. 43 og 45 at okkupasjonsmakten har all administrativ myndighet som normalt tilkommer landets regjering».

«Konsekvensen er at en-

Ny brosjyre av lektor Hoaas

«Forræderi og kristendom»

Lektor Olav Hoaas er en iherdig og fryktløs arbeider i den nasjonale vingård. Ikke før har offentligheten så noenlunde fordøyet hans første brosjyre, som så mange, med dagspressen i spissen, fikk i vrangstrupen, før han legger frem en ny og brannfarlig brosjyre «Forræderi og kristendom».

Det er ikke tiden og stedet her til å komme nærmere inn på den, men vi kan nevne at den er et kraftig oppgjør med kirkesamfundene både det katolske og de protestantiske, som han hevder har mistolket Kristi lære og som begår forræderi mot de nasjonale verdier.

«Alle de tre eldste evangelier har en fortelling som viser Jesu holdning til det politiske liv. Det er fortellingen om skattens mynt. På spørsmålet om det er rett av jødene å betale skatt til den romerske keiser, sier Jesus de berømte ord: Gi keiseren det som keiserens er, og Gud det som Guds er. Dette må forstås slik at han avviser forsøk på sam-

hver norsk borger — eller selskap — er lovmessig berettiget til å slutte kontrakter med okkupasjonsmakten om ethvert arbeid og enhver prestasjon innen rikets område».

Så hjemmeværende ansvarlige under okkupasjonen kunne ikke «holde seg unna ethvert samarbeide med okkupasjonsmakten».

I det politiske tomrom som oppsto da styresmaktene med konge, regjering og stortingspresidenten Hambro i spissen forlot hovedstaden og satte kurs mot svenskegrensen, prøvet Quisling som ansvarlig norsk politiker å opprettholde norsk suverenitet og hindre kaos i administrasjon og arbeidsliv ved å opprette en norsk provisorisk regjering med seg selv som statsminister. Han fikk tyskerne ut av Stortinget, firt det tyske flagg og heist det norske og overtok ellers administrasjonsbygninger og NTB. To ganger sendte han inntrengende anmodninger til kongen om å vende tilbake til hovedstaden og overta ledelsen, **alt uten å forhandle med okkupasjonsmakten.** Det kan neppe være denne aksjon redaktør Kristiansen tenker på?

Det er gjort meget vesen av Quislings samarbeide med tyskerne senere i okkupasjonstiden. Dette samarbeide gjaldt imidlertid først og fremst å skape et grunnlag for landets matforsyning.

menblanding av politikk og religion.»

Isteden tuter kirkene med tidens venstreradikale ulver og driver politikk istedenfor sjelepleie, sier Hoaas.

Og om ungdommen har han blant annet dette å si:

«Europa er idag vidne til stor uro i ungdomsmassene. Disse tilstander har vi til tross for at vi lever i en overflod som mennesker aldri før har sett og aldri mer vil få se. På det tankemessige område er der ingen fellesnevner blant ungdommen. Det eneste som er felles er den dype uro. Den dypeste faktor bak det vi her er vidne til tør være den naturlige angst som oppstår der hvor naturens orden blir satt til side. Når rasen og stammen blir skjøvet ut av bildet på det samfundsmessige område, er det naturens — og Guds — eget grunnlag for samlivet mellom menneskene som trues.

Norges ungdom føler i dag at de ikke har en folkets regjering. Landet ligger åpent for fremmedfolket som til og med skal innrømmes like store rettigheter som ekte nordmenn. De norskes fremtid og deres etterkommere er truet. De som førerskap skulle være, er ingen norsk regjering. De er bare en klikk som forvalter det geografiske område Norge på vegne av menneskeheten og i de internasjonale menneskerettigheters navn. Ungdommen har tapt retten til sitt eget land. Men på grunn av tidens alminnelige idiotisering vet den ikke hvordan den skal uttrykke seg. Derfor klarer man ikke annet enn å pusse opp ett eller annet tilfeldig slagord fra det eneste åndsområde man er gjort kjent med, den liberale-radikale tradisjon. Eftersom tidens presse, litteratur, film og kringkasting er de fremste bærere av idiotiseringen, ser man også ofte at de intellektuelle er de mest forvirrede. De har satt vrøvlet i system og har opphøyet det til øverste prinsipp.»

Hoaas er ofte, etter vår mening, unødig skarp — og ofte litt støtende i sine formuleringer og en må nok ta mange av hans anførsler med en klype salt. Men det forhindrer ikke at han klart og overbevisende legger problemene frem — de problemer som også vi må løse hvis ikke stammen skal gå under.

HJERTELIG TAKK!

Jeg må få lov til å ønske alle lesere et riktig godt nytt år og samtidig takke FORBUNDET og FOLK OG LAND, samt venner ellers som jeg fikk hyggelige hilsener og gratulasjoner fra til min 60-årsdag.

Alf Magne Gleng.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Valg i skyggen av et jubileum

Før vi overlater året 1968 til glemslen bør vi vel notere nok et jubileum som den jubileumsglade norske dagspresse vel har oversett siden det var så avgjort taust omkring det. Vi tenker på det ulovlige og grunnlovsstridige vedtak av Stortinget i 1938 om å forlenge stortingsrepresentantenes funksjonstid fra tre til fire år og å la dette gjelde også for det sittende storting. Da vedtaket som nevnt var grunnlovstridig, hadde man faktisk intet lovlig storting fra årsskiftet 1939—40 og alle vedtak gjort senere av dette storting, eller i kraft av påstått bemyndigelse fra dette storting, er følgelig ulovlige. Også dette er en aspekt ved det landsvikoppgjør en forgjeves har forsøkt å svøpe i rettens og lovens kledebon.

Men, det er vel snart ikke nødvendig lenger å fortelle folk at «rettsoppgjøret» intetsomhelst hadde med lov og rett å gjøre. Bare de mest imbesile er uvitende om det nå. Det er ikke mangel på opplysning som gjør at en ikke for lengst har rådet bot på den urett som ble begått, men ganske enkelt mangel på samvittighet og anstendighet. Når vi derfor nevner dette med at ikke bare landsvikoppgjøret var ulovlig, men at selveste stortinget var det, så er det fordi vi dessverre ikke tror dagens stortingsrepresentanter er et hår bedre enn de ulykksalige grunnlovsbrytende forgjengere. De har sagtens ikke hatt behov for direkte å følge i de gamle fotspor, men det er vel moralsk sett ikke bedre av politisk spekulasjon å avfinne seg med en begått urett som normale mennesker ikke kan ha unngått å erkjenne.

Og disse dagens stortingsrepresentanter har i år vandret inn i det triste fjerdeåret da de må fremstille seg for folket i valg. Hvis de norske velgere ikke hadde vært en slik utrolig flokk meheer så ville nok ikke mange av representantene overleve et slikt møte. For er det ikke disse representanter, så å si uten unntagelse, som i de sikre år gir en god dag i velgerne og hevder at de ingen forstand har på saker og ting? Er det ikke så at velgerne er for dumme og tåpelige til å uttale seg i folkeavstemninger om f. eks. NATO, Fellesmarkedet, sprogspørsmålet, reklame i fjernsynet og hva det nå enn måtte være av spørsmål hvor stordemokratene på stortinget føler frykt for at de kanskje ikke er i takt med velgerne?

Vel, slik det hele er ordnet med all makt hos de politiske partier og liten eller ingen hos velgerne, så vil nok de aller fleste stortingsrepresentanter også overleve dette valg. De fleste står jo på såkalte sikre plasser som ikke en aldri så sterk flokk av misfornøyde velgere kan rukke. Men det er noen som er i faresonen: de kandidater som kjemper om sistemandatene og hvor forholdsvis små forskyvninger kan flytte et mandat fra det parti som innehar det nå og til en av deres nærmeste partikonkurrenter.

Ved forrige stortingsvalg oppfordret som kjent FOLK OG LAND sine meningsfeller til å stemme borgerlig og såvidt det er mulig å bedømme det idag avgjorde dette valget og bragte oss den borgerlige koalisjonsregjering. Vi føler oss ikke særlig lykkelige idag over denne innsats. Sett fra vårt synspunkt har hele regjeringen vært en stor skuffelse. Ikke bare når det gjelder norsk politikk i sin alminnelighet har den tråkket så trofast i de tidligere arbeiderpartiregjeringers spor at det godt skal gjøres å finne noen forskjell av betydning, men også når det gjelder å råde bot på «rettsoppgjørets» urett har den demonstrert den samme sta uforstand. Vi har nevnt tidligere her i bla-

Saken
Jacobsen —
Løberg

er nå berammet til 10. mars. Også Løbergs prosessfullmektig, høyesterettsadvokat Annæus Schjødt jr. har godtatt berammelsen, så nå må man vel kunne regne med at det ikke blir flere utsettelse.

Hvem?

Den tilbakevendte rømlingeflokk og dens tilbehør kaller sin selvbergingsaksjon et rettsoppgjør.

Professor Jon Skeie karakteriserer aksjonen ved å hevde at der aldri før har rådet en slik rettløshet i Norges land.

Vi forutsetter at forstanden er i orden på begge sider, og spør: Hvem er den frekke? Rømlingflokk og dens tilbehør, eller professoren?

Det skal bli interessant å høre det svar som det norske folk engang kommer til å gi på dette spørsmål.

Interessant også av den grunn at svaret vil belyse det norske folks erkjennelsesevne og redelighet.

Jo før det rette svar blir gitt, desto bedre.

Christian Bekker.

det at FORBUNDET i sakens anledning gjorde en henvendelse til statsminister Borten, der rund og elskverdig som alltid lovet å ta saken opp med regjeringen. Etter to års venting har det senere ikke engang vært mulig å få svar på direkte henvendelser.

Det må være klart at dette kan vi ikke avfinne oss med. Vi har gitt de borgerlige partier deres sjanse og de har ikke villet bruke den. Ja, de har ikke engang vist alminnelig høflighet og sømmelighet. Vi må nå søke andre veier og vi henstiller til FORBUNDET f. eks. å se nærmere på dette med sistemandatene og i god tid før valget gi sine direktiver for stemmegivningen. Det er jo ellers ikke utelukket at det i enkelte valgdistrikter kan opptre nye partidannelser som det er mulig å komme på talefot med. Og at de tidligere NS-folk denne gang uten unntagelse følger de paroler som gis må være en selvfølge.

OLAF HOLM:

«Mil.org» og litt til

I
Hjemme»styrkenes» leder holdt en dag før jul foredrag i interviews form i TV. Foredraget var meget sympatisk fremført, sett med det ellers vanlige skryt som bakgrunn. Det bekreftet overlege Scharffenbergs karakteristikk: Det må ikke bli et heltepos, det forkortet ikke krigen med en eneste dag. Og kong Håkons formaning om ikke å drive borgerkrig var meget berettiget.

II
Foredragsholderen la ikke skjul på, at tapene var store og resultatet null. Det siste skyldtes angivelig, at de alliertes overkommanderende, general Eisenhower, hadde forbudt aksjoner overfor okkupasjonsmakten, fordi han ønsket alle tyske stridskrefter samlet på Vestfronten for der å slå dem under ett! Selvom general Eisenhower ikke regnes blant historiens store feltherrer, så har han dog uttalt de fornuftige ord som prinsipp, at man i krig ikke skal sette igang noe foretagende, som ikke har utsikt til å lykkes. Hans besynderlige begrunnelse ved denne anledning som ved en annen høyst umilitær avgjørelse skyldtes vel Franklin Roosevelt. Jfr. E.s tilbake-trekning og overlattelse av allerede besatt tysk område til Stalin dengang uten noen som helst begrunnelse og tross de øvrige allierte generalers protest. Et trekk, som der må betales dyrt for idag.

III
Litt av hvert tyder på at Roosevelt hadde en ikke så liten snev av det fenomen, som i den militære sjargong kalles «rabies militaris» eller militærdilla. Hans «ordre» til general Eisenhower ved dennes utnevning til de alliertes øverstkommanderende lød: Oppsøk fienden, angrip ham, fasthold ham og slå ham»! Dette er en nøyaktig gjentakelse av den generelle første ordre, som gikk ut fra den tyske store generalstab ved general Moltke, ved den fransk-tyske krigs begynnelse i 1870, og var fra hans munn alvorlig nok. En gjentakelse av president Roosevelt til general Eisenhower er latterlig.

Fenomenet «rabies militaris» er beklagelig nok ikke så rent sjeldent. Den forøv-

rig meget sympatiske og dyktige MacNamaras nølen med å gi eksilcubanerne den lovede flystøtte i rette tid førte til disses nederlag ved The Bay of Pigs; noe han selv har bekjent og beklaget. (Ikke alle gjør det). MacNamara kan heller ikke fritas medskyldighet i og for resultatet av klattekrigen i Vietnam.

IV
Foredragsholderen fremhevet at det i Mil.org. var innrullert 30 000 mann, som hadde meldt seg frivillig. Det er gledelig nok at viljen er god, men for å kunne utrette noe i krig er en tidsmessig forutgående utdanning i tidens krigføring nødvendig, og det var under de herskende forhold utelukket. Trim-øvelser er ikke nok. General Lindbeck Larsen har endog betegnet de regulære avdelinger, som ble satt opp i 1940, som ikke værende tropper idetheletatt, dvs. feltdyktige, slagferdige avdelinger.

Mil.org.s eneste deltagelse i en trefning får en annen fremstilling av deltagerne enn den, som ble gitt i TV.

V
Historien har mange eksempler på forsøk på å anvende folk uten den nødvendige utdanning for krig i den tro, at antallet er det avgjørende. Det er nok forklaringen på Darius' nederlag tross sin enormt tallmessige overlegenhet overfor Aleksander den Store ved Gaugamela og for Magnus Erlingssons nederlag ved Fimreite. Han hadde rasket med seg under sin ferd innover Sognefjorden alle de bønder, som hadde vært gjenstand for usurpatoren Sverres «rekvisisjoner» og følgelig var illsinte nok. Ved Fimreite lagdes grunnen til Noregsveldets undergang. Vi sleper på ettervirkningene fremdeles.

Ennu et eksempel: Peter den Store hadde en velutdannet avdeling, Preobrasjenski-regimentet, å stille opp mot Carl XII ved Narva. Under sin fremmarsj dit hadde han tatt med seg de bønder, som stod i hans vei. Disse rømte ved svenskenes anfall, men regimentet stod, uten da å kunne avverge nederlaget. Peter var klok nok til å trekke den lærdom: Vi må lære av svenskene å slå dem.

Pålitelig dame

kan få oppholde med lønn efter avtale i Oslo mot å stille for en enslig dame som er rekonvalesent. Intet husarbeide. Bill. mrk. «Snarest» til FOLK OG LANDS ekspedisjon.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

FORBRYTELSE I HUMANITETENS NAVN

Vi har her på berget en rekke såkalte humanitære organisasjoner som har som sin hovedoppgave å hjelpe der hvor de mener det trengs. Noen av disse henlegger sin virksomhet til landets egne trengende, og det er vel og bra, så lenge dette arbeidet virkelig fører til noe positivt. Men de fleste organisasjoner av denne kategori konsentrerer sin oppmerksomhet om andre verdensdeler, hvor de mener hjelpen er mere nødvendig, og hvor behovet er større. Av disse vil vi rette vårt blikk mot Sydøst-Asia-komiteen og se litt nærmere på dennes virksomhet.

Sydøst-Asia-komiteen har, som navnet antyder, sitt virkefelt i Syd-Vietnam. Orga-

nisasjonen skaffer tilveie, ved frivillige bidrag, medisiner og mat til de såkalte trengende i Syd-Vietnam. Her må nevnes, i sannhetens navn, at der utvilsomt er mange som har behov for slik hjelp, men på den annen side er det ikke Norges sak å komme disse mennesker til unnsetning. Vi har ikke forårsaket slike tilstander på andre siden av kloden. Nå må vi ikke bli misforstått dithen at vi ikke gremmes av andres nød og lidelser, men de penger denne hjelp representerer, kan anvendes til like gode og nødvendige formål i vårt eget land. Vi har store og mange oppgaver nok i Norge til å bli kvitt de øyensynlig overflødige summer vi sender til andre verdensdeler.

Men sammenlignet med nevnte organisasjons økono-

miske støtte til vietnameserne, er det en annen side som representerer en langt større fare for Norge, nemlig organisert import av asiater. Dette er ikke noe mindre enn en forbrytelse mot vår egen rase. Det må være klinkende klart for enhver nordmann at vårt tilmålte livsrom, det geografiske område Norge, hvor vi har levet og stridt i uminnelige tider, må reserveres for nordmenn i første rekke, og hvis nødvendig, personer av beslektede folk.

Asiatene i vårt land representerer en sikkerhetsmessig fare den dag Europa må verge seg mot de gule horder som allerede idag kaster sine øyne på vår verdensdel. Direkte å invitere vietnamesere, eller enda verre, å importere disse er skandaløst.

(Forts. side 6)

Vi anklager for unorsk virksomhet:

Jens Evensen og Ulf Underland

Byråkrater

Herrene Evensen og Underland er to norske stats-tjenestemenn, disse som trofast tjener sin konge og sin statsråd, glatte, upersonlige og effektive. Og selvfølgelig: Objektivt og nøytralt utfører de de pålagte oppgaver, som dyktige roboter lar de til enhver tid sittende politikeres vilje bli satt ut i livet. Det vil si, slik forestiller vi oss i grunnen at en embedsmann egentlig er eller i det minste skal være. Muligens er det en naiv tro. De tilsatte i den øverste statsadministrasjon har også hjerner, nyrer og hjerner, det arbeide de utfører vil automatisk ta farve av mennesket bak.

Grenser

Man skulle dog ha lov til å tro at der skulle finnes grenser for embedsmenns handlefrihet, selv om der så vidt vites ikke forefinnes noe uttømmende reglement for på hvilken måte begrensninger her skal finne sted. Det

ser heller ut til at hevdvunnen skikk og bruk, pluss en porsjon vanlig fornuft og «Gefühl», har holdt byråkratene noenlunde innenfor visse rammer. Har det altså sett ut til, men en ganske spesiell begivenhet i den senere tid har slått sprekker i denne vår oppfatning.

Hellas og det totale tøv

At det internasjonale radikalist-krapyl ble grandiose ille-luktende da den nasjonale revolusjon i Hellas var et faktum, skal vi ikke hisse oss noe videre opp over. Det er ulvens natur å hyle mot månen, og de rødfarvedes kanonade bare isolerer dem ytterligere i deres politiske galehus. Selv om denne form for sinnssykdom har en beklagelig utbredelse.

Men reaksjonen må komme når vårt statsavlønnede, u-politiske (?) byråkrati blander seg inn i den internasjonalt-koordinerte jakten på det sittende greske regi-

(Forts. side 6)

SAGAEN OM HORST WESSEL

Fortalt av hans SA-kamerat Erwin Reitmann

II.

Høsten 1926 kom Horst til nasjonalsosialistene, ikke av overbevisning, men av skuffelse, som han selv skrev. Her fant han endelig det han hadde lengtet etter gjennom årrekker, og som han hadde strebet etter av hele sitt hjerte: en stor idé.

Med urolig sjel valfartet han før omkring som en vandrør mellom verdene. Nå hadde han endelig funnet vei-

en til indre befrielse. Han fordypet seg med all grundighet i den nasjonalsosialistiske verdensoppfatnings lære og ble grundig omskolt på alle områder. Gløden til nasjonalist var han fra før, nå kom i tillegg den sosialisme uten hvilken det ikke finnes noen sann nasjonalisme. Horst ble konsekvent sosialist og det like meget av følelse som av for-

nuft! Kjærlighet til de proletariserte folkefeller — sosial rettferd for enhver pris — det hadde alt lenge glødet som en manende, utslukkelig gnist i hans bryst. Overbevisningen fikk nå denne gnist til å slå ut i flammer. Senere som saksarbeider og stormfører kunne man ofte nok legge merke til hans lidenskapelige, hensynsløse innsats for de slavebundne, diskriminerte arbeidere. Det var betegnende at han følte seg mest hjemme i kretsen av enkle mennesker. Fremfor alt ingen innbilskhet! Hvor han hatet disse borgerskapets elementer som så på folkefellene i arbeidsbluse ovenfra og nedad. Med bitende spott og opphøyet ironi imøtegikk han disse skyldbetyngede skadegjørere.

Denne Horst Wessels radikale innstilling skyldes det også at han senere som Stormfører hentet så mange folk ut av den marxistiske front.

Wessels første virksomhet i partiet begynte i SA. Her var han med på alt. I januar 1928 dro han til Wien, hvor han ble til juli. Fra Gauleiteren i Berlin, dr. Goebbels, hadde han i oppdrag å studere oppbyggingen og arbeidsmetodene til Hitler-Jugend i Wien. Denne virksomhet viste seg å bli uhyre nyt-

tig. Ofte sa han til sine medarbeidere at han hadde overtatt fra Hitler-Jugend i Wien svært meget som han nå utnyttet for SA. Da han kom tilbake til Berlin fra Wien overtok han straks først vervet som gateselleleder i sin seksjon Alexanderplatz. Her ydet han verdifullt oppbyggingsarbeide. Ved hjelp av opplæringsaftner utdannet han et godt funksjonærkorps.

En aften stod Horst Wessel uventet på talerstolen i en møtesal og talte. Horst var plutselig blitt taler. Hvor meget mere kunne han ikke yde gjennom denne virksomhet. Hundrer, ja tusener har han gjennom sine mange møter gjengitt troen på Tyskland. Hvem var vel mere skikket til taler enn han med sin lidenskapelighet, sin idealisme, sin slagferdighet og talerbegavelse? Snart snakket man om ham overalt. Han ble sendt bud på i Berlin og Mark Brandenburg. Han var etter dr. Goebbels den mest beskjeftigede taler. Det var ett av Horst Wessels sjakktrekk straks ved talens begynnelse å erklære: «Jeg er riktignok svært ung, men, ser dere, nettopp ungdommen lider jo til syvende og sist mest uskyldig under de nåværende forhold.» Med denne tak-

ten ut av seilene på gamle, forbenete motstandere.

Man hadde i mellomtiden oppdaget Horst Wessels store kunnskaper, alle sloss nå om ham. Man tilbød ham mange ganger posten som stormfører, men han avslo en rekke ganger fordi han var så opptatt som taler. Da man imidlertid 1. mai 1929 kalte ham til Tropp 34 i Friedrichshain, tok han imot og bygget i dette område med den sterkeste røde motstand i ett nå opp en storm som Berlin ikke hadde maken til.

5. Sturm skaffet seg raskt en viss berømmelse. «Aktet av venner, fryktet av fien-

(Forts. side 7)

I Frontbann.

H. FRØYSTAD:

Norge mellom England og Tyskland

Var «storm, tilfeldigheter og ubesluttetthet fra engelsk side» årsaken til at tyskerne kom engelskmennene i forkjøpet med landgang i Norge?

Churchill avslører litt av hvert i «The Second World War»

Det er blitt den gjengse oppfatning. Våre aviser har fremstillet det slik. Og nå sist hevdet i en nylig utkommet bok av tyskeren Spring Schmid — i følge «Folk og Land» nr. 22.

Og på engelsk hold har man sikkert ikke noe mot en slik synsmåte. Tvert om. Men den virkelige årsak var nok en ganske annen.

Hvordan ville det blitt oppfattet i nøytrale land — i USA f. eks. — foruten av folk flest i Norge og av de norske sjøfolk som seilte for England — om engelskmennene først minela norske leier eller gikk i land i Norge, og tyskerne så fulgte opp med et motstøt på norsk område?

Den tyske motaksjonen ville da bli sett på og vurdert som en direkte følge av den engelske, og England fått skylden for å ha trukket Norge inn i krigen. En slik utfordring til opinionen — særlig når det gjaldt USA — kunne England ikke ta, avhengig som det kom til å ville bli av goodwill der om det sammen med Frankrike skulle komme helskinnet ut av konflikten slik krigssituasjonen i det hele var høsten og vinteren -39/40. Og det var det som var om å gjøre, og ikke det å komme først til Norge hvis tysk invasjon

der kunne utløses på andre måter, og det lyktes ved det Churchill s. 495 i Volume I av «The second world war» kaller «klok lekasje» — dvs. de to vestmaktene holdt Berlin underrettet om de planer som gjaldt Norge — minering av leiene for å stanse den tyske ferdselen der eller landgang i Narvik — med «hjelp til Finland» som påskudd —.

Det er nettopp dette problemet — virkningen på opinionen i USA — om England — eller de to vestmaktene først tok seg til rette på norsk område og så tyskerne fulgte opp med et motstøt — Churchill drøfter i siste delen av sitt memorandum av 16/12-39 til kollegene i Kabinettet. Han kommer til det resultat at siden USA ikke vil tape noe ved vestmaktstiltak i Norge, ville det være ventende at USA ville se på en slik aksjon med forståelse og rår til at aksjonen settes i verk — etter som det var det eneste tiltak det sto de to vestmaktene fritt å sette i verk og på den måten kunne komme ut av det dødvatnet de var kommet i ved fronten i vest. Det ser ut til at de fleste av hans kolleger ikke har følt seg helt overbevist av hans synsmåter og har holdt igjen. De innså fordelene ved å få

utløst tysk invasjon av landene i nord — for derved å bli kvitt en del tyske divisjoner som ellers kunne bli satt inn i vest — men ville kamouflere en landgang i Norge med «hjelp til Finland».

Vi skal ikke her komme inn på de forskjellige planer som vestmaktlederne syslet med og som gjaldt Norge i den hensikt å få utløst tysk fremstøt mot nord. Om det kan en lese i nevnte volume av Churchills bokverk. Også vestmaktpressen fikk i oppdrag å drive propaganda for vestmakttiltak på norsk område. — Dertil kom «den kloke lekasjen». Så det var ingen hemmelighet for Berlin hva vestmaktene hadde i emning. Og Berlin reagerte med å forberede mottiltak — og satte det i verk.

Hvor om å gjøre det var for England ikke åpenlyst å provosere et tysk fremstøt mot Norge, fremgår bl. a. av følgende:

28. mars -40 ble det vedtatt i London å minere norske leier 5. april. Men 3. april fikk London nokså sikre meldinger om at tyskerne ville lande i Norge 9. april. Følgelig utsattes mineringen til 8. april. Ingen kunne da beskyldte England for å ha provosert det tyske fremstøtet mot Norge, for 8. april ville tyskerne være langt på veg mot sine mål der. Det gjaldt bare om ikke å hindre dem. Følgelig holdt den engelske flåte seg godt unna norskekysten. Skulle kanskje flåten legge seg i vegen for en invasjon som vestmaktlederne hadde sett på som en stor strategisk fordel og som de i tre måneder hadde gjort

(Forts. side 8)

20 års kamp for rettferdigheten

Fanebusts stevning.

(Forts. fra forrige nr.)

Om setteriksadvokat Mellbyes forhold bemerker Fanebust også at

«I Justisdepartementets trykte innberetning av 1962 til Stortinget «Om landssvikoppgjøret» har justisminister O. C. Gundersen på side 517 siste avsnitt gjengitt utdrag av J. Chr. Mellbyes oppsett i «Tidsskrift for Rettsvitenskap» 1945, s. 59. Advokaten vurderer der «spørsmålet om det etter § 86 er noen betingelse at bistanden har styrket fiendens stilling». Om og eventuelt på hvilken måte det å være hovedkonsulent for fiendens største entreprenørfirma kommer inn i bildet, kan ikke sees å være berørt i advokatens juridiske utredning.»

Fanebust nevner en rekke eksempler på hvorledes riksadvokat Aulie gjennom uriktige opplysninger har «dessorientert» Stortinget gjentatte ganger.

Det som hendte i Justisdepartementet og som har foranlediget saken mot justisministeren beskrives slik:

«Under saksøkerens visitt i Justisdepartementet lørdag den 7. februar 1964 for å etterspore de dokumenter vedkommende Fanebust-saken som hørte til å være i departementets arkiv, ble han oppvartet med de gro-

veste usannheter av statsrådens personlige sekretær, hvorefter det sanne forhold kom for en dag ved omgående henvendelse til byråsjef Terje Torp.

At denne sekretær/konsulent vil være inhabil til å behandle saksøkerens affærer etter dette (Fanebust redegjorde utførlig for forholdet i en publikasjon som alle rette vedkommende, også sekretæren har mottatt) må være innlysende, uansett om beskyldningene er sanne eller usanne, da de jo er like ærerørige i begge tilfeller.

Dette til tross ble nettopp denne sekretær utvalgt til saksbehandler av saksøkerens straffeklage av 21. april 1966 mot justisminister O. C. Gundersen og riksadvokat Aulie. Hans «behandling» kom da også til å bestå i at han ikke behandlet klagen i det hele tatt.

Etter et års tid tok saksøkeren til å skrive spørsmålsbrev og purringsbrev til Justisdepartementet. Noen av brevene ble stilet og adressert til justisministeren personlig. Og da heller ikke det ga svar til resultat, reiste saksøkeren til Oslo og fikk forekommende kontakt med statsministeren som beredvillig lovet å ta kontakt med justisministeren neste dag. Men da heller ikke det førte til livstegn fra departementet, reiste saksøkeren til Oslo igjen for å oppnå personlig kontakt med justisminister Elisabeth Schweigaard Selmer. Men statsråden hadde ikke tid å avse den dagen. Spørsmålet om avtalt tid for en kort samtale i løpet av en ukes tid, ble også besvart benektende, men saksøkeren kunne sende skriftlig søknad.

«Saksbehandleren» innrømmet ved samme anledning at han ikke hadde foretatt seg noe som helst med saken i det hele tatt. Han «trodde» nemlig den var ute av verden en gang for alle i og med setteriksadvokat Mellbyes beslutning av 10.

(Forts. side 7)

Slik karakteriserer Vecernje Novosti, Belgrad hendelsene i Tsjekkoslovakia: «Dere skal ikke ha fremmede kommunismer for meg!»

Omskrivningen av - -

(Forts. fra side 1)

årene synes ikke så merkelige i sekstiårene.

3. **Økonomi.** Tyve år med økonomiske kriser har fått Mosleys meget beundrede økonomiske program til å føles enda mere fornuftig.

4. **Utenrikspolitik.** Trass i «kolonialismen», så ser man at Salazars «korporative stat» i Portugal virker. Det er fremdeles «Englands eldste allierte» og det er med i NATO. Francos «korporative» Spania fungerer også. Det er en del av NATO's «infrastruktur» og ville bli hilst velkommen (trass i ekstreme sosialistinnvendinger og Gibraltar-problemet) i de forskjellige europeiske representasjoner.

Trass i minner fra krigstiden og jødisk propaganda, ser man nå at Vesttyskland blir den sterkeste europeiske makt militært og økonomisk, og at det beiles tilsvarende til det. Med Japan er det det samme. Og Italia har forlenget opphørt å være noe psykologisk problem.

Dette vil si at de «fascistiske» land fra tredveårene har blitt mere respektable og Mosleys gamle sympatier i den retning synes ikke lenger så malplasserte.

Dessuten har «autoritært styre» fått et skjær av respektabilitet gjennom den massive skikkelsen til de Gaulle, med hvem Mosley også er blitt sammenlignet i britisk TV. Generalens hyldest til den første «krigsforbryter», Pétain, 11. november sistleden passerte uten protester. Geoffrey Warners «hvitvasking» måneden før av den andre store franske «krigsforbryter», Pierre Laval, lokket til og med fremros fra den respekterte historiker Elizabeth Wiske-mann (The Times 19.19.68):

«Han (Warner) korrigerer i sannhet krigstidsfordommer — Det blir helt klart hvorfor han (Laval) ble antibrutisk: han var av natur antikommunist — Laval og Pétain kunne posere som Frankrikes redningsmenn, noe begge var overbevist om at han alene var. Som enhver annen som forsøkte å spille dette spill med Hitler, gikk de i fellen — Laval forårsaket at ferre franskmenn ble sendt til arbeid i Tyskland enn Hitler ønsket og bragte kanskje flere franske fanger hjem, det ser ut til at han gjorde noe for å beskytte franskfødte jøder.»

Indirekte nyter Mosley fordel av de Gaulles skikkelse og omskrivningen av fransk okkupasjonshistorie.

5. **Russland.** Sovjetinvasjonen i Tsjekkoslovakia og det nye sovjetargument, «Engang et kommunistisk land, alltid et kommunistisk land» har foreløpig overbevist Britannia (inklusive det britiske CP — kommunistparti) om at Sovjets mål og metoder ikke har endret seg i de siste 51 år. Som om sovjetisk vold i Øst-Europa i 1939 — 40 og etter krigen i Pozan, Øst-Tyskland, Ungarn og (nesten) Cuba ikke var bevis nok! Avspenning kan nok fremdeles være den vestlige partilinj, men realiteten er en forsinket styrkelse av NATO.

Således ser man at «kors-toget mot bolsjevismen», satt igang av Churchill i 1918, og fortsatt av «fascistene», innbefattet Mosley i tredveårene og de tidlige firtier, er av holdbar beskaffenhet.

De to «verdenskriger» har allerede gått inn i britisk sprogbruk som «de europeiske borgerkriger». Derfra er det intet langt skritt til å reise de uuttalte spørsmål: «Var vi, når vi ser tilbake, på den rette siden?» og «Kjemper vi de gale kriger?» Først nå da statsdokumentene frigis er det mulig å begynne å besvare disse alvorlige spørsmål på en fornuftig måte. Et helt nytt felt av historisk og ideologisk motsetning åpnes for offentlig gransking, og Mosley har allerede i noen utstrekning høstet fordel av tvilen.

Slike omstridte uttalelser som disse finner nå veien til offentligheten på trykk:

I «Chips», dagbøkene til Sir Henry Channon (parlamentsmedlem og politisk vert), utgitt av Weidenfeld and Nicolson i 1967:

«Lord Halifax (utenriksminister) fortalte meg at han likte alle nazilederne, til og med Goebbels, og besøket i Tyskland (5.12.37) hadde gjort stort inntrykk på ham, interessert ham og moret ham.»

Og Sir Dingle Foot, Labour MP i The Times (8.11.68):

«I 1936 fikk han (Lloyd George) et øyeblikkelig gunstig inntrykk av Hitler. Det var fordi Hitler i Tyskland gjennomførte nøyaktig den politikk med nasjonal utvikling som Lloyd George gikk inn for i Britannia.»

Det synes som om Mosley, Quisling og andre «fascistledere» var i godt selskap når alt kommer til alt. Jeg har aldri hatt noen sympati for «rasisme», som min publisistiske virksomhet har vist i 30 år. Men for å være rettferdige mot Mosley (og Quisling), som aldri tenkte på

folkemord og så på jødene ganske enkelt som et ekte politisk-økonomisk problem, må det medgis at de hadde rett til å ta opp rasespørsmålet i tredveårene istedenfor å gjemme det i en krok og late som det ikke eksisterte. Det var sløvhets som blåste rasespørsmålet opp til det store verdensomfattende problem det umiskjennelig har blitt idag.

Dette er et veldig, komplisert og følelsesladet emne, som strekker seg gjennom hele den kjente historie, men i denne sammenheng må det understrekes nok en side. Eldgammel antisemitisme har blandet seg med det forholdsvis nye «problem med farvede» og den gjenoppfriskede «gule fare», representert ved Røde Kina. Således har Mosleys og Quislings såkalte «antisemitisme» opphørt å være et isolert fenomen og har falt på plass i det alminnelige spektrum av gangbare problemer.

For eksempel:

Eksistensen av den kunstige stat Israel, fremdeles ikke godkjent av den arabiske verden tyve år etter at min venn, grev Folke Bernadotte fra FN og Røde Kors ble myrdet av den jødiske Sternbande i den hellige by, viser at det jødiske problem ikke er noe som er funnet opp av fanatikere, men en realitet, en kjennsgjerning som bevises ved de gjentatte arabisk-israelske kriger og deres verdensomfattende efterdønninger.

Og videre, demonstrasjonen nylig av dokkarbeidere i London til Westminster for å protestere mot farvet immigrasjon som støtte til taler av Enoch Powell, «det konservative partis samvit-tighet», viser at de fremmede er akkurat like usmakelige for en del av samfunnet nå som i tredveårene, da dokkarbeidere i London også registrerte en raseprotest i Westminster som støtte til bemerkninger av Mosley om jødene. Det er klart at det eksisterer et «raseproblem» i London nå som for årtier siden.

Rasismens realitet er faktisk også godkjent gjennom forskjellige Commonwealth Immigration Bills og den nylig gitte lov mot rasediskriminering. Rasespørsmålet er også det avgjørende når det gjelder det tre år gamle rhodesiaproblem, som har hengt som en mare over Wilson-regjeringen fra starten av og forårsaket komplikasjoner over hele det svarte Afrika. Alvoret i rasproblemet i USA kan ikke overdrives.

Med god grunn står folk i Britannia og andre steder nå

For ungdommen -

(Forts. fra side 4)

ENOCH POWELL

Det brotet som denne framstående britiske politiker har gjort med leiderskapen i sitt eget parti og i grunnen med heile det etablerte maktapparat, er vel noko av det mest interessante som har hendt i etterkrigstid. Fordi det kjem i rasespørsmålet, og fordi det kjem frå ein «ansvarleg», konservativ politiker. Tidlegare er det berre smågrupper av «nynazistar» som i Storbritannia har våga satse sin politiske eksistens på rase-propaganda. Delvis fordi dei har innvikla seg i ein diskusjon utan ende om jødar, mord, Adolf H. osv., har desse vorte ståande på staden kvil, og delvis vorte berre til lått.

Powell har vist at det er umogleg å byggje på ein klårt, medvete utforma raseideologi, men ut frå dei taler som eg har sett attgjeve av Powell, kan det rå liten tvil om at han sjølv ikkje er så svært langt frå eit meir klargjort grunnlag. Han er dermed eit varsel om dei tilhøve vi vil få om ikkje altfor mange år, i USA, Storbritannia, V-Tyskland og til og med her i Norden. At Enoch, som han populært blir kalla av sine landsmenn, har fått ein massiv tilslutnad utan omsyn til samfunnsgrupper, sosiale organisasjonar, viser at han fylgjer i fotefari åt tidlegare høgreradikale, nasjonale folkereisingar. Når nasjonen står overfor ein verkeleg eksistenskamp på liv og daude oppstår som etter ei lov, ein mann, ein førar som er eitt med folket. I desse kampfylte tidene lever det eigentlege, åndsfulle folkestyre. Det er dei store stunder da eit folk finn seg sjølv. Angelsaksarne står idag framfor ei slik tid.

Dale-Gudbrand.

REDELIGHETEN EFTERLYSES

Man er efter hvert blitt så vant til å få ørene tutet full av programmene i NRK om forholdene under siste krig,

ansikt til ansikt med rase-realiteten og gjør seg opp sin mening, til det gode eller det onde. Følgelig innrømmes det alment at Mosley hadde rett til å formulere sitt eget synspunkt når det gjaldt jøder og negre, selv om folk var sterkt uenige i hans teser. Det er sunn menneskelig opptreden og en ingrediens i Mosleys come-back.

Kanskje tidens tegn vil bli lest også i Norge?

Ralph Hewins.

at man knapt legger merke til dem.

Det ville vært naturlig om NRK og andre institusjoner, samt privatpersoner, om senn inntok en mer objektiv holdning til det som skjedde i tidsrommet 1933—45, men hvis noen er naive nok til å tillegge hetzmakerne slike egenskaper, blir man sørgelig skuffet.

Det nye år viser seg å bli innledet med en rekke programmer i NRK som driver hetzen minst like intensitvt som tidligere. For noen tid siden ble en engelsk kommander intervjuet i NRK, hvor han omtalte tyskernes oppførsel som meget god ved kapitulasjonen i 1945, men vedkommende programleder unnlot ganske enkelt å oversette englenderens rosende omtale av tyskerne. Slik omgår man kjensgjerninger i NRK, enkelt og greit.

Vi anklager - -

(Forts. fra side 4)

me, ikke bare ved propaganda, men sogar ved aktiv handling. Vi har selvfølgelig provokasjonen med de to greske vidnene ved Europakommisjonen i tankene.

Tydeligvis i samarbeid med anti-juntabevegelsen har den norske legasjon i Strassbourg ved forskjellige former for press fått de to vidnene til å gå over til seg. Det kan naturligvis ikke utelukkes at de røde har gjort forarbeidet, og at de norske (og andre nordiske) diplomater bare har fungert som nyttige idioter, i godt samsvare med norsk illusjonistisk liberalisme. At blåøyethet av det omfang skulle råde i vår utenriktstjeneste, gjør imidlertid ikke saken bedre. Den slags embedsmenn kan ikke tolereres.

Tortur?

At til og med konservative kretser har bitt på denne historien forteller noe om ensretningens grad og omfang. Det greske regime skulle ha transportert to torturerte fanger mot sin vilje til en undersøkelseskommisjon i et annet land for å fortelle at, likevel, vi er ikke blitt pint i greske fengsler! Hvorfor i himmelens navn skulle ikke regimet i Hellas — som visstnok ingen skrupler eier — sende to fanger som vitterlig ikke var torturert? De finnes sikkert, og det ville vel ha nøyaktig samme virkning som det foreliggende (påståtte) tilfelle.

Horst Wessel - -

(Forts. fra side 4)

der», ble meget raskt en kjennsgjerning. Dag og natt var Horst Wessel på farten mens han neglisjerte alt annet. Sturmen vokste fra dag til dag nesten uhyggelig. Hvorledes hang dette sammen? Horst Wessel ble meget snart klar over at det

En av overløperne har anstendighetsfølelse nok til å flykte fra presset til de røde gribbene. Deres gangstermetoder ble dermed avslørt.

UD

UD's to ildsjeler i Strassbourg, Evensen og Underland, henholdsvis ekspedisjons- og byråsjef, har handlet unorsk av følgende grunner:

a) Saken vad uten tvilsmomenter, pressaksjonen var lett gjennomskuelig. Hvis de bolde embedsmenn i UD intet forstod kan de ikke være kompetente til å gjøre tjeneste i vårt diplomati. Hvis deres kapasitet er typisk for vår utenrikstjeneste er det grunn til alvorlig uro.

b) Hvis de to har tatt del i denne saken med fullt overlegg er forholdet bent frem kriminelt, og må i alle tilfelle være loddrett i strid med nøytralitetskravet til norske embedsmenn. Folk som slikt gjør seg til agenter for den internasjonale kommunisme kan ikke godtas i den norske statsadministrasjon.

c) I en sak av den viktighet burde selvfølgelig de to embedsmenn først konferert med sin sjef utenriksministeren. Så vidt sees ble dette ikke gjort. Dette reiser spørsmål om noe er galt med den organisasjonsmessige oppbygning i vårt diplomati. Hvis utenriksministeren gav sin tillatelse til aksjonen, må dette få politiske konsekvenser for hele regjeringen.

d) Evensen og Underland gir i et idyllisk intervju med Dagbladet (28.12.68) uttrykk for at grunnlaget for deres handlemåte er hensynet til de liberale internasjonale menneskerettigheter. Denne intolerante selvgodheten, «vinordmenn-må-for-guds-skyld-passe-på-at-alle-oppfører-seg-pent-innstillingen», kan ikke aksepteres som god nordmannsferd.

I det samme intervju gir disse to uttrykk for at de har klare politiske prinsipper for all sin embedshandling.

En omfattende utrenskning ser ut til å være livsnødvendig i vårt offentlige byråkrati.

Eystein Ulv.

ennå fantes mange idealister i den marxistiske leir, og hele hans kamp var rettet mot å vinne disse verdifulle krefter. Det er Horst Wessels store fortjeneste med en dumdristig, forholdsvis liten flokk å ha begynt kampen om en av de rødeste høyborger i Øst-Berlin. Metodene og arten av kampen var til syvende og sist avgjørende. Den dristighet han drev bevegelsen frem med, vakte hos motstanderne først en lammende forbauselse, som så raskt ga plass for den blodigste terror. Alle planer i den store kamp var organisk underbygget. Det ble arbeidet etter et bestemt system. Til å begynne med utfordret vi motstanderen gjennom oppmarsjer og lignende aksjoner. Dermed oppnådde vi at den stedlige motstander beskjefteget seg med oss, og det gjorde han i aller høyeste grad. Så varte det ikke lenge før de første folk fra den røde front viste seg på våre sturtaftner. Et ikke ringe antall kom ikke av overbevisning, men følte seg tiltrukket av Horst Wessels personlighet. Her satte så den av Horst Wessel iscenesatt omformningsprosess inn. Da føreren vanligvis alltid samlet om seg folk for met i sitt bilde, så er det ikke rart at det snart flokket seg en skare forvovne folk om Wessel. Fra alle himmelretninger kom de og ville være med. Som en magnet trakk Wessel disse mennesker til seg. Gjennom kampen ble fører og folk smidd stadig sterkere sammen. Det oppstod et herlig kamppellesskap. Folkene gikk gjennom ilden for sin Horst, og han selv hang ved sine folk med hele sitt hjerte. Når Horst Wessel var sammen med sine folk så betjente han seg helt ut av deres sprog og uttrykksmåte. Riktignok merket man gjennom denne opptreden straks den fremragende fører, men ikke akademikeren! Var det rart at nettopp de enkleste mennesker fra den proletariske leir følte seg tiltrukket av ham? De snakket med ham som med sin beste venn, og likevel våget ingen å antaste hans autoritet. At Horst Wessel var føreren det var selvsagt for alle, det måtte ganske enkelt være slik, og alle var stolte av sin fører. Det er vel forståelig at i denne krets var det ikke altfor mange intellektuelle bedrevitere.

(Fortsettes)

Den som av Gud fikk sitt
adelsbrev,
han treng 'kje til kongens stempel.
(Vinje)

20 års kamp for rettferdigheten

(Forts. fra side 5)

februar 1967. Til denne «tro» er å bemerke at setteriksadvokat Mellbyes oppnevning og «begrensede mandat» refererer seg til kgl. res. av 1. april 1966 og omfatter ene og alene pkt. I og II i straffeklagen av 13.10.65 til Rogaland Politikammer, mens den straffeklage «saksbehandleren» hadde lagt på is, er datert 21. april 1966. Klagen var stilet til Den overordnede påtalemyndighet og adressert direkte til Statsministerens kontor i håp om å kunne unngå det inhabile justisdepartement. Klagen gjaldt utelukkende anvendelsen av falske dokument overfor Stortinget i 1965 og er altså identisk med det ikke foreldede forhold i klagen av 13.10.1965 som ble avslet av justisdepartementet og derfor ikke kom med i den kgl. res. av 1. april 1966. Om dens videre skjebne i departementet vites intet. Og ingen av saksøkerens brev til Justisdepartementet i 1967 er blitt besvart.

Først etter at saksøkeren hadde anklaget Justisdepartementet til Sivilombudsmanen for korrupsjon og sabotasje innen departementet, kom departementets svar av 14. sept. 1967 på saksøkerens straffeklage av 21. april 1966 til Den overordnede påtalemyndighet. Det gikk ut på at straffeklagen «ikke gir grunn til noe skritt fra Justisdepartementets side. Saken har vært forelagt for Regjeringen, som har gitt sin tilslutning til Justisdepartementets standpunkt.» Følgelig har hverken den avsilede del av straffeklagen av 13.10.1965 eller straffeklagen av 21. april 1966 til Den overordnede påtalemyndighet hittil vært forelagt Kongen i statsråd.

Klagen til Ombudsmanen for korrupsjon og sabotasje innen Justisdepartementet ga bare til resultat at Ombudsmanen forhørte seg hos «saksbehandleren» som forsvarte seg med en nødløgn. Den ble uten videre kontroll godtatt av Ombudsmanen som derfor ikke rant grunn til å betvile «saksbehandleren» habilitet.

Saksøkeren har gjort Statsministerens kontor oppmerksom på oven nevnte forhold angående straffeklagen av 13.10.1965 og 21.4.1966 og anmodet om at «Justisdepartementets standpunkt» av 14.9.1967 og Regjeringens tilslutning må bli forelagt Kongen i statsråd, som forutsatt i sistnevnte straffeklage.»

Fanebust anfører at han vil nedlegge følgende

PÅ STAND

Tidl. statsråd Gundersen, tidl. riksadvokat Aulie og Staten ved statsministeren forpliktes etter

(a) straffelovens § 253 å tåle kjent døde og maktesløse de ærekrenkelser som foran i denne stevning er henviset til i Stortingsmelding 64/1950, spesielt sidene 18, 19, 102, 117 og 118. Og i innberetningen «Om Landssvikoppgjøret» år 1962 side 480, 543 og 544. Videre i Stortingstidende NRK og dagspressen.

(b) Ulovlig boikott Etter bestemmelsene i strfl. ikr.trl. § 19 skal

1. justisminister O. C. Gundersen, Oslo
2. riksadvokat Andreas Aulie, Oslo
3. Staten v/ statsministeren, Oslo

svare erstatning og oppreisning for den skade Toralv Fanebust er påført ved den virksomhet de saksøkte har forøvet ved å utøve eller la utøve ulovlig boikott av den redaktørvirksomhet og utgivervirksomhet saksøkeren hadde.

(c) Ulovlig overvåking Etter bestemmelsene i straffel. ikr.tr.l. § 19 skal

1. justisminister O. C. Gundersen, Oslo og
2. Staten v/ statsministeren, Oslo

svare erstatning og oppreisning for de skader, smerte og lidelser redaktør Toralv Fanebust er påført ved den særdeles ulovlige og rettsstridige overvåking han har vært utsatt for etter oppdrag fra justisministeren og med Staten som solidarisk ansvarlig.

(d) Erstatning for ærekrenkelser. Etter bestemmelsene i

(dd) straffelovens ikr.tr.l. § 19 skal:

1. riksadvokat Andr. Aulie, Oslo
2. justisminister O. C. Gundersen, Oslo og
3. Staten v/ statsministeren, Oslo

svare erstatning for skader påført redaktør Toralv Fanebust ved ulovlige æreskrenkelser, samt oppreisning som retten bestemmer for lidd skade for samme.

(e) Sabotasje og inhabilitet Etter samme lovs bestemmelser skal

1. Statsråd Elisabeth Schweigaard Selmer, Oslo og
2. Staten v/ statsministeren, Oslo

svare erstatning og oppreisning for den skade Toralv Fanebust er påført ved at en inhabil konsulent ble utvalgt til saksbehandler, og som saksøkerens serie av purringsbrev til tross fikk anledning til å sabotere saksbehandlingen, og dermed forhale tiden langt ut over rimelighetens grenser.

(f) Anvendelse av falske dokument

Etter bestemmelsene i samme lov tilpliktes

1. justisminister O. C. Gundersen, Oslo,
2. riksadvokat Andr. Aulie, Oslo,
3. Staten v/ statsministeren, Oslo

å svare erstatning og oppreisning for den skade redaktør Toralv Fanebust ble påført ved at det ble brukt tre falske dokument i anledning hans klagesak i Stortinget 1965.

(g) Underslag av vitne

Etter bestemmelsene i samme lov tilpliktes

1. justisminister O. C. Gundersen, Oslo
2. riksadvokat Andr. Aulie, Oslo
3. Staten v/ statsministeren, Oslo

å svare erstatning og oppreisning for den skade redaktør Toralv Fanebust ble påført ved at et særdeles viktig vitne ved bruk av bevisst usanne opplysninger ble holdt unna både forhørsretten og lagmannsretten i påtalemyndighetens injuriersak mot Fanebust i 1947.»

Fanebust anfører tilslutt at han til nå har en vitneliste på 65 personer, men forbeholder seg å fremlegge denne senere, tillikemed ytterligere anførsler og kommentarer.

Salig den Isse,
som Begeistrings Ørn har
suset over med de brede Vinger.
(Welhaven)

Hvorledes er det
med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Norge mellom - -

(Forts. fra side 5)

hva de kunne for å utløse — gjort alt så nær som minering av leiene og/eller landgang.

Nei, det var nok ikke «u-vær, tilfældigheter eller ubesluttet som holdt den engelske flåten borte fra norskekysten 7. og 8. april, men taktikk, som tok sikte på å la den tyske invasjonen av Norge se ut for all verden som et fullstendig uprovert overfall. 11. april kunne så Churchill i Parlamentet triumferende uttale at Hitler hadde begått både en moralsk og taktisk tabbe. Og det var så sant som det var sagt, — den samme tabbe han selv ville ha gjort om ikke kollegene hadde holdt igjen.

I norsk presse har det vært fremstillet som det foregikk et kappløp mellom engelskmennene og tyskerne for å komme først til Norge. Bare tull. Overlegne som de to vestmaktene var til sjøs, kunne de — som Churchill sier i nevnte memorandum — når som helst ta og holde de punkter på norskekysten de ville. Når den engelske regjering ikke ville sette i verk en slik aksjon, var det hensynet til opinionen — først og fremst i USA — som holdt igjen. Innskipingen av noen få hundre soldater i Rosyth søndag 7. april om formiddagen for landgang i Stavan-ger og Bergen, har intet med et kappløp å gjøre. Hensikten med disse hundre soldatene i de nevnte byer var å få utløst den tyske invasjonen av Norge. Men ut på kvelden den dagen ble London klar over at tyskerne var på veg, og soldatene ble satt i land i all hast. Det var ikke nødvendig å sende dem avsted. Det tyske fremstøtet mot nord var i gang.

For øvrig var et «kappløp» utelukkende bare av den grunn at vestmaktlederne holdt Berlin informert om sine Norgesplaner — ved «klok lekasje» som Churchill uttrykker det. Og en annen ting: Om de engelske soldatene skulle hjelpe til å verge disse to byene mot tyskerne, hva så med de andre havnebyene som lå lagligere til for tysk landgang — Kristiansand S., Arendal, Oslo?

Den orientering som er brakt til torvs om disse ting her i landet, har utelukkende gått ut på å mørklegge det spillet som ble drevet fra vest for å få utløst tysk motstøt mot nord. Dette spillet er ikke nevnt med et ord i «Innstilling fra Undersøkel-seskommissjonen av -45». (UK)

Så om å gjøre var det for vestmaktlederne å få Hitler

TRYGVE LIE ER DØD

og ble bisatt under offisiell pomp og prakt fra Trefoldighetskirken i Oslo. Vi ser at aviser og talere berømmer Lie som den store **nordmann**. Det er rart hvor forskjellig en kan se på personer og ting. For oss står Trygve Lie som den store internasjonalist, på det nærmeste blottet for vanlige nasjonale følelser. Vi husker hans uhyre nære tilknytning til Sovjetsamveldet i begynnelsen av tredveårene og vi husker hans tjenestvillighet overfor de angelsaksiske makter da han med regjeringen hadde forlagt sin norske virksomhet til England. Han avløste som kjent Koht, som vel var enfoldig, men dog

til å invadere Norge — og dermed Danmark — at de ikke en gang ønsket at det fra norsk side ble lagt hindringer i vegen. Det var det som var bakgrunnen for det rådet den engelske marine-attasjé i Oslo ga norske styremakter om kvelden 8. april om ikke å minelegge Oslofjorden (UK s. 96). Den grunnngiing attasjéen brukte var bløff — etter som den engelske flåten holdt seg godt unna norskekysten.

Her et annet eksempel på spillet fra vest som Ola Nordmann aldri har forstått — fordi de få som forsto, har tiet om det:

Etter 15. april -40 kom det noen vestmaktstyrker hit. Ola trodde — og tror det ennå — at de kom for å hjelpe til å hive tyskerne ut igjen. Hensikten med disse vestmaktstyrkene var tvert om den stikk motsatte: Å tvinge Hitler til å sende flere styrker til Norge enn det uten disse vestmaktstyrker ville være nødvendig. Det gjaldt om for vestmaktlederne å pøse Norge fullt med tysk hærmakt, for å være kvitt så mye som råd var av den i vest. Bare Narvik satte vestmaktstyrkene — sammen med norske som ikke kjente til og heller ikke forsto hensikten med kampene der — alt inn på å ta igjen. I følge general Ismay — Churchills militære rådgiver — (jfr. slutten av Volume I av Churchill's bokverk om andre verdenskrigen) var hensikten med å igjen Narvik, den å la vestmaktstyrkene marsjere opp til svenskegrensen og derfra true de nordsvenske gruver, noe som kunne ha utløst tysk fremstøt mot Sverige.

hadde nasjonal sans og derfor måtte fjernes som utenriksminister i eksilregjeringen. En slik internasjonal gummi mann som Lie var selvsagt selvskreven til jobben som FN's første generalsekretær. Dessverre måtte han velge mellom Sovjet og de nye vestlige venner og da han valgte de siste frøs de røde ham vekk. Når vi sitter her og grubler over dette besynderlige med oppfatningen av hva norskhet og nasjonalisme er, så husker vi plutselig på at vi jo selv var med på en statsbegravelse i Trefoldighetskirken og at det da ble bisatt i statsbegravelse en virkelig norskfølende mann: minister Gulbrand Lunde (og hans hustru — de druknet som kjent da bilen kjørte i vannet). Sammenligner man Lie og Lunde så kan vel ingen være i tvil om hvem som var nordmannen og hvem som var den store sett med norske øyne. Ellers tror vi Benjamin Vogt for en gangs skyld har rett når han i en anmeldelse av Lies siste bok (før dødsfallet) slår fast at Lie egentlig ikke hadde noen politisk oppfatning i det hele tatt (han var blottet for ideologier) og at han like godt kunne ha havnet på høyre som på venstre fløy i norsk partipolitikk. Han var ærgjerrig og ville frem og opp og da var veien utpekt for en mann i hans stilling dengang. Han valgte også rett. Det lønner seg ikke å være nasjonal og å ha idealer. Lie døde som en rik og internasjonalt kjent mann, og i nekrologene ble han til og med et slags nasjonalt symbol. Mens Lunde ligger glemt i sin grav. Slik kan det gå i denne verden.

OMBUDSMANNSINSTITUSJONEN

er et ledd i den store nydemokratiske svindel. Folk bringes til å tro at de kan få sin rett ved å henvende seg til Andreas Schei. Noe de naturligvis bare får hvis det ellers passer inn i mønstret. Vi har sett en rekke slike henvendelser til ombudsmannen, bl. a. i forbindelse med forfølgelsen av NS-folk, men ikke i ett eneste tilfelle har det ført til noe som helst. Dette kan bl. a. også Fanebust fortelle litt om, mannen som vel må ha større grunn enn noen til å søke ombudsmannens hjelp og beskyttelse. Nå har man utvidet denne nydemokratiske svin-

del til å omfatte også klager på kommunene. Vi skulle anta at en ikke vil ha mere glede av slike klager enn av klager over statsovergrepene.

DER SOM HER

Også i Sverige er det de konservatives hovedoppgave å utsette seg selv. Högern holder således på å skifte navn og kalle seg «Det Modererte Samlingspartiet». Det må være noe til etterfølgelse for det norske broderparti, dette hambroske og lyngske «folkepartiet» hvis eneste uttrykk for nasjonalisme er — internasjonalisme av enhver art. Hva med «Det norske internasjonale folkepartiet»?

FORSKJELL PÅ FOLK!

I FARMAND vrir og vender den gamle H seg stygt der han omtaler den jødiske terrorist Moshe Dayans krigslyst. «Han betraktet krig som et herlig og hellig game», skriver H. «Det var i krig og ved innsats av alt, selv livet, at menneskene kunne oppnå den høyeste lykkefølelse.» Vi kan ikke en gang demonstrerte slik en gang demonstrerte slik krigersk «lykkefølelse», og det er kanskje det som foresvever H. også som litt pinlig, eftersom han ganske umotivert tilføyer at «han sa det ikke med noen Hitlersk fanatisme, men som en smilende konstatering.» Og da så!

DET ER TEGN

som tyder på at USA's nye president kanskje blir et mindre villig redskap for Israel og zionistene — skjønt så meget å håpe er det vel ikke når en tenker på jødedommens dominerende stilling i statene. Og dog: Nixons særutsending til Nærøsten, William Scranton, sa etter besøket i et intervju han gav «Wiener Kurier»s representant: «Amerikas fremtidige president har sendt Frankrikes president de Gaulle et budskap, hvori han betoner likheten mellom sin egen og den franske utenrikspolitikk når det gjelder Nærøsten-spørsmålet. USA's sendemann har forsikret generelen at Amerika ikke vil ofre 100 millioner arabere for én stat — for Israel!»

DET ER INGEN FIN TRAFIKK våre hjemlige partipolitikere driver med å anbringe seg

selv og sin medpolitikere i høye stillinger til fortrensel for ansøkere som ikke tilhører politikerjuntaen. Ny- lig hadde en hendelsen med utnevnelsen av Lønning til biskop i strid med kirkens ønske. En ny affære av lignende art har en hatt i Statsbanene, hvor Samferdselsdepartementets statssekretær Kåre Kristiansen ble gjort til direktør for den nyopp- rettede drifts- og trafikkav- deling. Dette førte igjen til en kjedereaksjon. General- direktør Heiberg hadde nemlig innstillet trafikkdirektør Lorentz H. Aas. Da han ble forbigått utnevnte man ham isteden, fordi en ikke nok en gang ville gå mot general- direktøren, til distriktsjef i Drammen — til fortrensel for Einar G. Nyhuus, som på en fortrinlig måte hadde virket i stillingen i lang tid og faktisk var blitt forespeilet fast ansettelse. Så nå er det stort oppstyr i drammens- avisene. Vi er enig i at det hele er usmakelig, men bare slik en kunne vente det av partipolitikere.

Arkitekt
HUSTAD

Bærumsveien 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær. Møtetid kl. 19.30.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri